

kärlek och omsorg, allt på sin givna plats. Hans pipor och självsnidade schackpjäser. Hennes porslin, handmålade i den lilla ateljén i husets ena gavel. Oljelampan från Kina i sovrumbstaket, en gåva från honom till henne, den mjuka parsängen, i decennier bäddad av henne under åstakets blommiga tapet. På borddukar och gobelänger hade Siv broderat korta ordspråk om lyckan i hemmets härd.

Stugan hade stått tom hela senaste sommar. Nu skulle den aldrig mer användas av paret Lindström. Han hade sett att grannarna flaggade på halvstång då han begav sig i väg. I stugan hade han nu sitt bagage; liggunderlag, sovsäck och geväret. Och bröd. Bröd för minst en vecka. På lämpliga stationer i terrängen placerade han ut små förråd av torrskaffning, så att han kunde tanka energi på sina turer. Enda problemet var att snön höll på att smälta bort från sydslutningar och öppna fält och han måste dra om flera spåravsnitt.

En morgon — det hade fallit tio centimeter snö under natten — såg han tre skidlöpare komma åkande längs åsen intill Haramossen. De hade god fart och var säkerligen tävlingsåkare alla tre. De åkte barhuvade och hade granna trikåer med sponsorernas reklamlappar fasttejpade både på bröst och ryggsida. Trots den goda farten förde de ett livligt samspråk med varandra. De upptäckte inte Syrjänen, där han stod blickstill, delvis dold bakom en gran, på ett litet sidospår som förde direkt från stugan till huvudspåren. Inte förrän de kurvade förbi strax intill honom. Utan att svara på deras hälsning och utan att veta varför han gjorde det, började Kari Syrjänen åka efter de tre i samma spår ut mot Vitmossen. Det var Syrjänen's längsta spår och det slutade först borta vid kalhyggena vid Vitsjön.

De tre växeldrog, pratade och skojade med varandra. Då och då sneglade de bakåt för att se om den kufiska gubben ännu hölls med i farten. Det gjorde Syrjänen ännu, utan problem, han hade sovit gott i stugan, hade gott glid och kände väl till terrängen. Spåret löpte genom en ljus skog av ungbjörkar. Mellan stammarna kunde han se de tre ila fram mot en liten åshöjd. Nu försökte de rycka ifrån. Han bet ihop tänderna och stakade på. Han måste ha häng på de tre, inte släppa synkontakten. Skuggor och dagar flimrade förbi när han åkte ut för åsen. Strax innan följande stigning fick han syn på dem igen. De åkte koncentrerat nu. Samtalet hade helt avstannat.

Så åkte de kilometer efter kilometer. Efter utförlöparna hade Syrjänen de tre i sikte men i motluten var de tre starkare. Men han tog det med ro nu. Anade hur det låg till. Den ena av de tre, en ung kille i glas-

ögon och mörkt lockigt hår hade problem. Han dröp av svett och lämnade plagg efter plagg i snön; öronlappar, halsduk och handskar. Allt oftare mötte Syrjänen hans blick där han sneglade bakom sig i spåret. De två andra fick ställvis hålla tillbaka lite. Ville inte lämna sin kompis ännu åtminstone.

En jublande känsla fyllde honom. Han hade dem. Som i en liten ask. Blåberget tornade upp sig framför dem. Den glasögonprydda tittade åter bakom sig. Syrjänen tyckte sig ana ett hjälplöst uttryck bakom de tunna runda bågarna. Som ett djurs. En jagad hare eller en hund som anar att slutet är nära. Han undrade flyktigt vart spetshundens tagit vägen. Om Josefsson eller veterinären tagit den.

Tappert saxade den glasögonprydda än en gång upp mot krönet. Syrjänen följde efter, lugnt och metodiskt. Han hade ingen brådska längre. De två andra hade visserligen rymt men den tredje — den glasögonprydda, han som påminde om licentiaten från fabriken — satt fast. De åkte ner i en sänka som vindlade ner mot den mörka Storsko-gen. Det gick långsamt för det hade blivit blött. Den andra började staka långt innan Syrjänen slutat glida på skidorna, men det fanns ingen kraft mer i stavtagen. Återigen den hjälplösa blicken. Syrjänen gjorde sig beredd. Med ett vant grepp lossade han geväret från axeln. Han tog knäställning trots att han var i tillräckligt god kondition för att skjuta från upprätt ställning. Genom kikarsikt kunde han se mannens ansikte. Det var blött, rött och återspeglade en slags förvånad rädsla. En slags uppgivelse. Munnen var öppen såsom ville han säga någonting. Ett skott skulle göra slut på hans lidanden.

Skottet ringde ännu i öronen. I sista stund hade han vänt pipan mot skyn. En hel lavin hade rasat ner från ravinens sluttningar och de hade båda blivit närapå täckta av skredet. Den glasögonprydda hade spytt och gråtit öppet när Syrjänen hjälpte honom ur drivorna. Fattade inte riktigt vad som hade hänt. Syrjänen kände sig ännu obehagligt berörd av incidentens påtvingade intimitet. Förlåt, hade han mumlat. Det var inte meningen. Det bara brann av det jävla geväret. Ville aldrig ens ha det. Han lämnade kvar det i drivan. |

Det var inte lång väg att skida till vägen. Den sista sträckan måste han bära skidorna. Våren gjorde nu sitt antåg på allvar. Stora svarta fläckar gapade på åkern i solgasset och luften stod stilla i gläntor och på ängar. Det porlade i dikena och doftade starkt från åkern. Också den lilla skogsvägen var helt bar med stora vattenpölar som glänste.

Josefsson var och mötte. Den blå Saaben var täckt av träck. Han satt i skjortärmarna och hade vevat ner rutan. Bilradions country